

Zarzuty i główne argumenty:

1. Skarżąca odwołuje się od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-198/01 ⁽¹⁾ oddalającym skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, w której Komisja zakwalifikowała jako pomoc obniżenie ceny sprzedaży zakładu prywatyzowanego przez Treuhandanstalt (Urząd Powierniczy) (później BvS) o 4 mln DM i zażądała w tym zakresie zwrotu kwoty pomocy.
2. Zarówno podczas procedury kontroli pomocy, jak również w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji skarżąca prezentowała pogląd, że przysługiwało jej roszczenie o obniżenie ceny sprzedaży ze względu na zmianę stosunków leżących u podstaw umowy, ponieważ skarżąca i sprzedający – Treuhandanstalt – wychodzili zgodnie z założeniami, że Wolne Państwo Turyngia wesprze stosując wyższą stawkę pomocy (dopuszczalną dla małych i średnich przedsiębiorstw) inwestycje skarżącej w prywatyzowanym przedsiębiorstwie, ze środków w zakresie zadań wspólnych (w ramach zatwierdzonej przez Komisję ogólnej regulacji dotyczącej pomocy regionalnej). Wsparcie to stało się podstawą kalkulacji ceny. Po udzieleniu jedynie zwykłego, a nie zwiększonego wsparcia, podstawa kalkulacji uległa zmianie i należało w odpowiednim stopniu dostosować cenę sprzedaży. Ponieważ istniało ogólne, cywilnoprawne roszczenie o dostosowanie ceny sprzedaży, które skierowane byłoby również wobec każdego prywatnego sprzedawcy, nie mogło być mowy o pomocy (brak zarówno korzyści ekonomicznej jak i selektywności w rozumieniu artykułu 87 ustęp 1 WE). Byłoby to zasadne również dlatego, że biorąc pod uwagę regulacje w zakresie prywatyzacji, obowiązujące w czasie jej trwania, ustalenie odpowiednio niższej ceny sprzedaży było w pełni dopuszczalne w świetle przepisów o pomocy.
3. Komisja odrzuciła argumentację skarżącej z powodów prawnych, opierając się na tym, że roszczenia względem Treuhandanstalt i względem Wolnego Państwa Turyngii należy zbadać oddzielnie. Sąd Pierwszej Instancji przyjął tą argumentację i stwierdził ponadto, że skarżąca nie przedłożyła w postępowaniu sądowym pisemnego dowodu na okoliczność obietnicy udzielenia wsparcia przez Wolne Państwo Turyngię.
4. Przeciwno tym stwierdzeniom skierowane jest odwołanie. W związku z nadzwyczajną zmianą stosunków leżących u podstaw umowy skarżąca podnosi przede wszystkim następujące zarzuty:
 - Sąd Pierwszej Instancji błędnie nie stwierdził naruszenia przez Komisję obowiązku uzasadniania decyzji (art. 253 WE), ponieważ z uzasadnienia Komisji nie wynikało, dlaczego Komisja odrzuciła koncepcję podniesionego przez skarżącą roszczenia przeciwko Treuhand (obecnie BvS) wynikającego ze zmiany stosunków leżących u podstaw umowy.
 - Jeśli uzasadnienie Komisji miałoby spełniać wymogi artykułu 253 WE, to Sąd Pierwszej Instancji powinien

był w każdym razie stwierdzić oczywisty błąd w ocenie leżący po stronie Komisji, ponieważ uzasadnienie Komisji w sposób oczywisty nie nadawało się do poddania w wątpliwość twierdzenia skarżącej o wystąpieniu zmiany stosunków leżących u podstaw umowy. Odpowiednio, Sąd Pierwszej Instancji powinien był stwierdzić naruszenie przez Komisję artykułu 87 ustęp 1 WE.

- W zakresie, w jakim Sąd Pierwszej Instancji wziął dodatkowo pod uwagę nie przedstawione przez Komisję uzasadnienia (brak wykazania obietnicy Wolnego Państwa Turyngii), są one niedopuszczalne (zmiana uzasadnienia) i nieistotne (istotnym ze względów dowodowych nie był brak obietnicy Turyngii, a błędne wyobrazienie stron umowy o wysokości wsparcia).
 - Ponadto Sąd Pierwszej Instancji naruszył podstawowe zasady postępowania, między innymi prawo do bycia wysłuchanym przed sądem, poprzez oddalenie w wyroku wniosków dowodowych skarżącej na okoliczność podstawy kalkulacji ceny i poprzez jednoczesne uzasadnienie wyroku brakiem wykazania przez skarżącą jej twierdzeń.
5. Poza powyższymi zarzutami, skarżąca podnosi ponadto błędy prawne w związku z innymi wadami uzasadnienia decyzji Komisji, jak również wadliwe pod względem prawnym zaprzeczenie zaistnienia istotnych naruszeń postępowania popełnionych przez Komisję.

⁽¹⁾ Jeszcze nie opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich

Odwołanie wniesione dnia 23 września 2004 r. przez Mannesmannröhren-Werke AG od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-44/00, Mannesmannröhren-Werke AG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-411/04 P)

(2004/C 273/45)

Dnia 23 września 2004 r. Mannesmannröhren-Werke AG wniosła do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-44/00, Mannesmannröhren-Werke AG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich. Pełnomocnikami procesowymi strony wnoszącej odwołanie są Dr. Martin Klusmann i Dr. Frederik Wiemer, adwokaci, Freshfields Bruckhaus Deringer, Freiligrathstraße 1, D-40479 Düsseldorf.

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału:

1. podtrzymując żądania zgłoszone w postępowaniu w pierwszej instancji, o uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-44/00 Mannesmannröhren-Werke AG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich⁽¹⁾ w części oddalającej skargę przeciwko decyzji pozwanej 2003/382/WE z dnia 8 grudnia 1999 r. wydanej w postępowaniu na podstawie art. 81 TWE,
2. o stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej 2003/382/WE z dnia 8 grudnia 1999 r.
3. ewentualnie, o stosowne obniżenie kary pieniężnej wymierzonej stronie skarżącej w art. 4 decyzji 2003/382/WE jak również odsetek z tytułu zawisłości sporu i za zwłokę ustalonych w art. 5 decyzji 2003/382/WE.
4. ponadto ewentualnie, o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z uwzględnieniem poglądu prawnego Trybunału.
5. o obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi o uchylenie decyzji w znacznej jej części na podstawie trzech zarzutów:

1. Sąd naruszył zasadę prawną sprawiedliwego procesu, przyjmując błędnie pod względem prawnym dopuszczalność uznania dokumentu ustalającego zasadę dystrybucji (tak zwanego „Verteilerschlüssel-Papier”) za podstawowy, obciążający materiał dowodowy, mimo iż autorstwo i pochodzenie oraz okoliczności jego uzyskania nie są stronie skarżącej znane. Strona skarżąca mogłaby stosownie bronić się przeciwko obciążającemu ją Verteilerschlüssel-Papier jedynie wtedy, gdyby, obok treści mogła wypowiedzieć się w kwestii jego wiarygodności.
2. Sąd niesłusznie potwierdził zaistnienie naruszenia przepisów dotyczących karteli, zarzucane w art. 2 decyzji będącej przedmiotem sporu. Pozwana nie udowodniła, że strona skarżąca zawierając umowę dostawy z Corus w 1993 r. zawarła lub zrealizowała porozumienie horyzontalne z przedsiębiorstwami Vallourec oraz Dalmine. Nie zostało uwzględnione, że chodzi o umowę dostawy nie mającą cechy wyłączności, która została zawarta ponad dwa lata później niż pozostałe umowy.
3. Sąd naruszył zasadę równego traktowania, nie przyznając stronie skarżącej – inaczej niż w przypadku Vallourec i Dalmine – obniżenia kary pieniężnej z tytułu współpracy w myśl obwieszczenia w sprawie nie nakładania lub obniżania

grzywien w przypadku karteli (Dz. U. 1996, C 207). Poprzez tzw. oświadczenie „Bechera” strona skarżąca przyczyniła się do wyjaśnienia stanu faktycznego, który stał się podstawą również dla rozstrzygnięcia będącego przedmiotem sporu. Ponadto, strona skarżąca nie kwestionowała faktów ustalonych w zastrzeżeniach Komisji, co również niesłusznie nie znalazło odzwierciedlenia w obniżeniu wymiaru kary pieniężnej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 239 z dnia 25.9.2004 r.

Skarga wniesiona dnia 27 września 2004 r. przez Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-413/04)

(2004/C 273/46)

Dnia 27 września 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesiona przez Parlament Europejski, reprezentowany przez A. Baasa i U. Rössleina działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Parlament Europejski wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dyrektywy Rady 2004/85/WE z dnia 28 czerwca 2004 r. zmieniającej dyrektywę Parlamentu i Rady 2003/54/WE w odniesieniu do stosowania niektórych przepisów w Estonii⁽¹⁾;
- obciążenie Rady całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Art. 57 Aktu Przystąpienia (2003 r.) nie stanowi właściwej podstawy wydania spornej dyrektywy. Przepis ten ma za przedmiot dostosowanie ustawodawstwa wspólnotowego ze względu na przystąpienie i zastosowanie do nowych Państw Członkowskich aktów prawa wspólnotowego, które nie zostały dostosowane przez sam Akt Przystąpienia. Jednakże art. 57 nie może być podstawą dla innych zmian. Przepis ten nie może służyć do wprowadzania derogacji aktów prawa wspólnotowego, szczególnie takich, które wykraczają poza to, co zostało wyraźnie uzgodnione i ograniczone w Akcie Przystąpienia.